

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 6 lipca 2016 r. – Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited

(Sprawa C-368/16)

(2016/C 314/18)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Assens Havn

Druga strona postępowania: Navigators Management (UK) Limited

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 pkt 5 w związku z art. 14 pkt 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż poszkodowany, który zgodnie z prawem krajowym może wytoczyć powództwo bezpośrednio przeciwko towarzystwu ubezpieczeniowemu zapewniającemu ochronę ubezpieczeniową sprawcy szkody, jest związany klauzulą prorogacyjną zawartą w sposób ważny między ubezpieczycielem a ubezpieczającym zgodnie z art. 13 pkt 5 w związku z art. 14 pkt 2 lit. a) tego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2016 r. – Królestwo Hiszpanii/Parlament Europejski

(Sprawa C-377/16)

(2016/C 314/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. J. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

Królestwo Hiszpanii wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności Zaprośzenia do składania kandydatur — Pracownicy kontraktowi – Grupa funkcyjna I – Kierowcy (M/K) — EP/CAST/S/16/2016⁽¹⁾
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. **Zarzut pierwszy:** naruszenie art. 1 i 2 rozporządzenia 1/58⁽²⁾ i art. 22 karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽³⁾, a także art. 1d regulaminu pracowniczego wynikające z ograniczenia systemu komunikacji między EPSO a kandydatem wyłącznie do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego, w tym w odniesieniu do formularza zgłoszeniowego.
2. **Zarzut drugi:** naruszenie art. 82 warunków zatrudnienia innych pracowników zawartych w regulaminie pracowniczym, wynikające z wymogu zadowalającej znajomości drugiego języka urzędowego Unii, mimo iż nie jest to konieczne dla wykonywania przyszłych zadań wybranych kandydatów.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 1 i 6 rozporządzenia 1/58 i art. 22 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego i art. 82 warunków zatrudnienia innych pracowników poprzez niewłaściwe ograniczenie w zaproszeniu wyboru drugiego języka do trzech języków, mianowicie angielskiego, francuskiego i niemieckiego, z wyłączeniem pozostałych języków urzędowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty: wybór języka angielskiego, francuskiego i niemieckiego jako drugiego języka zaproszenia stanowi wybór dowolny, powodujący dyskryminację językową zabronioną w art. 1 i 2 rozporządzenia 1/58, w art. 22 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także w art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 A, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 1, t. 1, s. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (UE) nr 517/2013 (Dz.U. 2013, L 158, s. 1)

⁽³⁾ Dz.U. 2016, C 202, s. 389

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-380/16)

(2016/C 314/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung i M. Wasmeier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- orzeczenie, że zgodnie z art. 258 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 73 oraz art. 306 – 310 dyrektywy w sprawie podatku od wartości dodanej (dyrektywa nr 2006/112/WE) w ten sposób, że wyłącza z procedury szczególnej dla biur podróży usługę przewozu na rzecz podatników, którzy wykorzystują te świadczenia dla celów swojego przedsiębiorstwa, i zezwala biurom podróży – w zakresie, w jakim ww. procedura szczególna znajduje zastosowanie względem tych podmiotów – na określenie w sposób zryczałtowany podstawy opodatkowania w odniesieniu do kategorii świadczeń i względem każdego okresu opodatkowania;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że obowiązujące w Niemczech przepisy dotyczące obliczania podatku od wartości dodanej w związku z usługami podróży są niezgodne z dyrektywą 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾. Dyrektywa ta przewiduje w art. 306 – 310 procedurę szczególną, zgodnie z którą usługi podróży świadczone przez biuro podróży na rzecz klienta należy rozumieć jako pojedynczą usługę. Prawo niemieckie w tym zakresie w sposób niedopuszczalny odbiega od tego uregulowania.